

af kommentarer fra skatteekspertter, hvor vi især skal henvise til indlæg af professor Chresten Sørensen og højesteretssagfører Niels Klerk, at disse muligheder *stadig* står åbne efter højesterets dom, når blot de anvendes på god kapitalistisk vis.

Konklusion:

Konklusionen må i alt fald blive, at den eneste måde, på hvilken man kan administrere grundlovens meget upræcise kriterium »uværdig i almindeligt omdømme« uden risiko for, at det får karakter af politisk forfølgelse, er at lade *vælgerne* afgøre, om den pågældende er uværdig i *deres* omdømme. Selvfølgelig således, at det ikke er VS' vælgere, der skal afgøre, om f.eks. konservative kandidater og medlemmer er uværdige, og omvendt, men det pågældende partis *egne* vælgere, der må træffe denne afgørelse.

Især når vælgerne har været bekendt med den begåede handling, inden de har valgt eller genvalgt den pågældende kandidat, finder vi det mere end betænkeligt, at andre skal underkende vælgerens vurdering af, om kandidaten er værdig til at være medlem af folketinget. Men også i tilfælde af, at overtrædelsen finder sted eller bliver bekendt *efter* valget, har vi svært ved at forestille os tilfælde, hvor det ikke trods alt vil være bedre at lade vælgerne afgøre sagen ved det næstfølgende valg fremfor at lade et flertal bestående af andre partiers repræsentanter i folketinget udelukke den pågældende, bl. a. fordi en sådan udelukkelse fratager vælgerne mulighed for at give *deres* bedømmelse ved det næstfølgende valg.

Vi er opmærksomme på, at personvalg til folketinget som regel sker ikke i kraft af personlige stemmer, men som følge af stemmer på det pågældende parti, og at man på det grundlag kan rejse spørgsmål om, i hvor høj grad vælgerne har tilkendegivet, at de trods oplysninger om en lovovertrædelse ønsker sig repræsenteret af den pågældende kandidat. Når det gælder Glistrup, har han rigeligt personlige stemmer til et mandat, men de allerfleste vil ikke have det. Man må imidlertid gå ud fra, at et parti, som opstiller en sådan person, også vil miste de vælgere, som finder denne person uværdig, således at man stadig må kunne slutte, at personen *ikke* er uværdig i det almindelige omdømme blandt det pågældende partis vælgere.

Det har været anført, at grundlovens formulering af udelukkelsesbestemmelsen skulle være til hinder for, at folketinget lader vælgerne træffe afgørelsen. Det mener vi ikke er tilfældet. Bestemmelsen kunne selvfølgelig have været udtrykt klarere, hvis hensigten havde været, at dette skulle være den *eneste* mulighed, men vi finder ikke, at den mulighed at lade vælgerne træffe afgørelsen ligger *uden for* bestemmelsens rammer.

Det skal her understreges, at bestemmelsen *ikke* overlader afgørelsen til folketingsmedlemmernes *personlige* vurdering af værdighedsspørgsmålet, men til deres vurdering af, hvordan spørgsmålet vurderes i »almindeligt omdømme«. Vi finder ingen anden praktisk mulighed for at opfylde dette end at lade vælgerne, dvs. det pågældende partis vælgere, afgøre det. At det samtidig er den eneste mulighed, der sikrer mod vilkårlighed eller politisk forfølgelse, gør blot denne konklusion endnu mere selvfølgelig.

(I øvrigt skal det noteres, at gruppeformændene for alle de partier, der nu går ind for udelukkelse, med en enkelt undtagelse har erklæret, at de i givet fald ikke vil gentage udelukkelsen, hvis Glistrup efter afsoningen vælges igen. Det viser, at udviklingen er i skred, og at den går i retning af at lade vælgerne træffe afgørelsen. Der er dog i grundlovens bestemmelse *mindre* dækning for en sådan »midlertidig udelukkelse« end for VS' konsekvente overladelse af spørgsmålet til vælgerens afgørelse. Og sagligt og praktisk forekommer denne frem-og-tilbageholdning temmelig absurd: *Nu* er han »uværdig« på grundlag af handlinger, som blev foretaget for 12–15 år siden. *Om et par år* er han ikke uværdig længere! Tilbage er alene en midlertidig umyndiggørelse af hans vælgere).

Vi har ikke og vil ikke have noget medansvar for, at visse vælgergrupper vil lade sig repræsentere af skatteakrobater, lobbyister for specielle erhvervsinteresser eller medlemmer af diverse antidemokratiske blikkenslagerbander. Men det må blive *deres* sag.

Den holdning, som ligger bag, vil vi bekæmpe *politisk*, ikke gennem udelukkelse af sådanne repræsentanter. Gik vi først ind for dette, ville vi hurtigt være spændt for den principløshedens og vilkårlighedens vogn, som styres af partiernes politiske sympatier og antipatier.